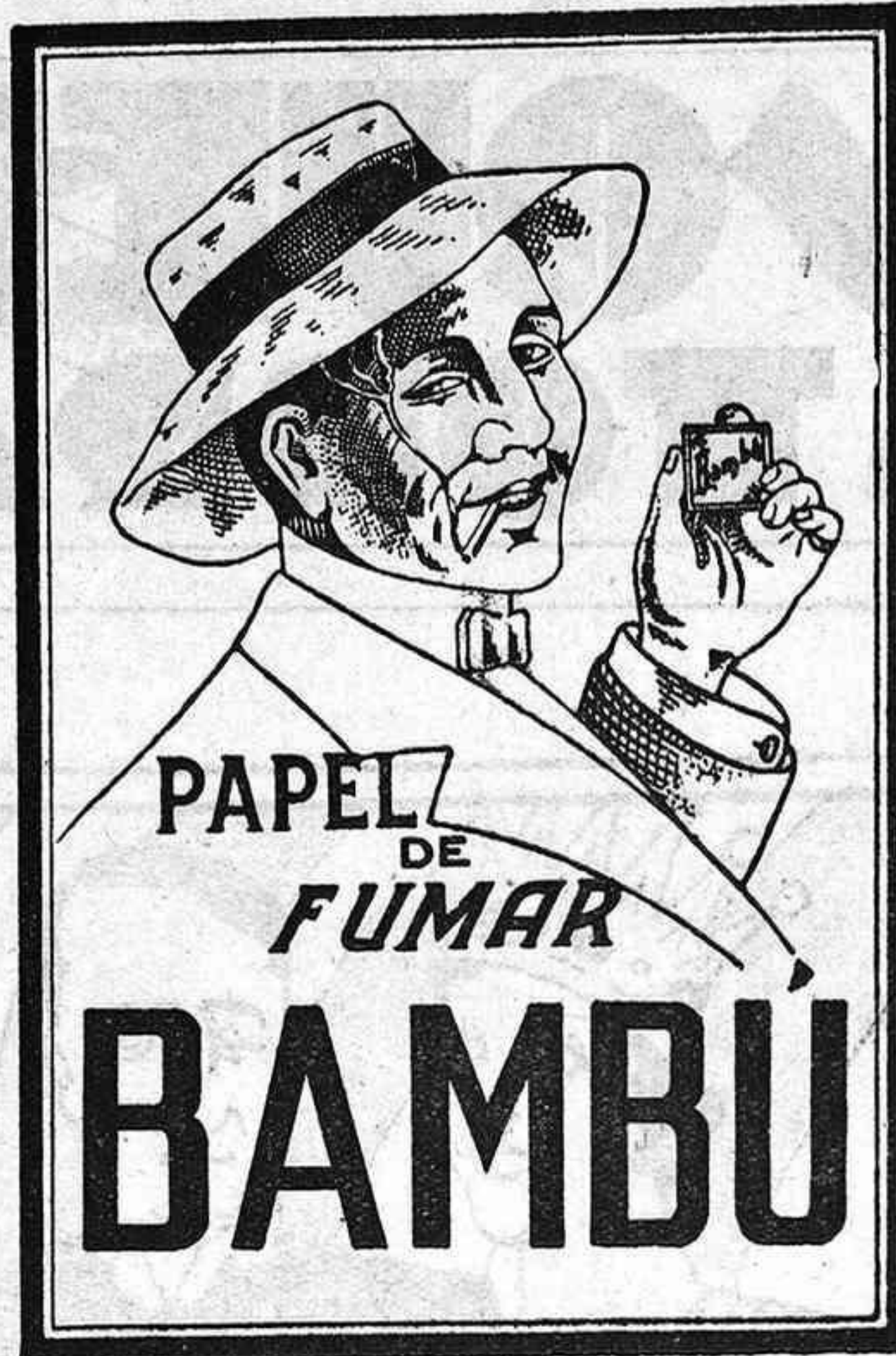

EL ESQUEVELLA de la TORRATONA

Les festes de la República.

El Balle.— Ací teniu Barcelona disposada sempre a celebrar les festes de la República amb mes entusiasme que mai.

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítils*, *prostatítils*, *orquítis*, *clatítils*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vagínítis*, *metrítils*, *uretrítis*, *cístítils*, *anexítis*, *ruixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Píldores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica*, (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sòkaterg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL
Específic de l'**ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)**
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgan, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 60 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Arrepentides, 8 - Tel. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

14 D'ABRIL

OMMEMOREM el tercer aniversari de la nostra República.

L'han afermada els polítics? Contestem que no! L'ha afermada el poble.

Monàrquic, conscientment monàrquic, es pot dir que no resta ningú. Hi ha un sector que s'enganxava a la monarquia com el ratpenat a la biga: generals, noblesa, polítics, clerecia.

Tots aquests són monàrquics de conveniència. La seva ideologia monàrquica els ve de l'estament. Treballen per la Monarquia amb els ulls fits a les mamelles de les vaques grasses. Hi ha un altre sector monàrquic compost gairebé exclusivament d'element femení: la beata, la carnissera amb fums, la portera que s'ha eternitzat al peu d'una escala de casa gran, les de Gómez amb "tertulia los jueves", la sospiradora d'un novi més o menys cadet de vals vienès, etcètera. El monarquisme d'aquest sector és un monarquisme de rebot de pilota. La reialesa portava un pintoresc decoratiu i un luxe de cortinatge de tron que lligava molt bé amb els somnis d'aquesta classe de carreró estret amb somnis heràldics enganxats als vidres dels balcons i finestres. Amb la monarquia, els ha fugit com una mena d'apropament el seu conte de Calleja. Enyoren la monarquia perquè ritmava amb el seu ritme de penellets per Tots Sants i de crema per Sant Josep.

Tota l'altra immensitat espanyola, i sobretot Catalana, no és monàrquica. A Catalunya no hi han monàrquics; a Catalunya ens riem francament dels reis. Per això vingué de Catalunya—dividida i més dividida—, la reacció esquerranament republicana.

Per no haver-hi enlloc monàrquics desinteressats o conscients, s'ha salvat a Espanya la segona República.

No ens amaguem que la política d'aquests tres anys no ha estat pas la política francament republicana que necessitàvem. Hem vist homes que foren republicans, res més que republicans, a l'adveniment de la República, destenyir-se després, pressionats pel seu desig de situar-se, per l'afany personalíssim de calçar-se una "Jefatura" o fer-se una definitiva situació. Hem vist homes que han saltat a la República vinguts de les situacions més descabellades, homes amb molles i caña per girar-se al vent que bufa. Hem vist cridaners de paraula roja que han passat una esponja pels mots d'ahir i s'hana embolicat amb gasses blaves esclaris-

sades, dubtosíssimes, posició perillosa en moments constructius. Hem vist afermar-se el burocratisme enemic del règim, gràcies al favor estrany que li ha atorgat els qui havien d'espurgar-lo, en els reductes de més compromís. Don Jovino, que no pogué venir a Barcelona en els temps de Primo de Rivera, ha pogut venir-hi en els temps republicans. Hem vist anar endavant la mediocritat agossarada amb prescindència del talentós digne i del preparat amb honorabilitat. Sense un sentiment de poble, pregonament afecte a la República, aquests tres anys de República li haurien ocasionat esborancs irremeiables, ben afavoridors de la caiguda.

No ha estat així, i la segona República hispànica es sosté pel fervor absolut de la majoria del nostre poble, que és i se sent republicà. Aquest anacronisme que representa un rei, l'home-representació per l'atzar d'haver nascut en un llit determinat i d'un connubi de raons d'Estat, és cosa morta per l'autèntica gent dels nostres dies. Un infeliç o un brètol amb testa coronada amb tota mena de corones, que le'nlairin, ja no es diu res ni ens pot dir res. Però ens hem de donar compte que si bé fins ara el fervor republicà dels republicans ha fet el miracle d'apuntalar l'obra mal feta de molts dels nostres polítics—sobretot l'obra conjunta—, pot arribar un moment que no sigui així i que la República pugui patir-ne o ressentir-se'n, malgrat ésser republicana la majoria absoluta de la península.

Diades de commemoració no han d'ésser únicament diades de festa i d'apoteosi. Vénen bé per un examen i per una ullada de conjunt. Situar-nos, i sense el desig absurd de voler-nos enganyar, veurem immediatament que l'esperit republicà de la nostra República—i amb referència a l'orientació i guiatge polític—, ha tingut reculades i vacil·lacions ben greus. Hem pogut albirar ja un Parlament que ha desfet l'obra d'un altre. Hem contemplat polítics que han fet girar vora seu la sort de la República, desentesos del daltabaix que podien portar. Hem endevinat el monarquisme amb premi i hem pogut adonar-nos de concommitàncies i enteses entre els governants i els sabotejadors del republicanisme. Tot això no casa pas amb moments de construcció. Els resultats salten a la vista. En proclamar-se la República, l'esporguiment dels seus enemics fou general. Tots callaven, tots es disposaven a posar-se una escarapella republicana ben visible. Ha estat després quan s'ha fet la barreja caòtica del camp enemic. I ara ja es troben senyors qui suspiren públicament pels Borbons i per altres rebrots de caises més o menys privilegiades per hipotètics drets divins o per colors de sang amb més o menys blavors. Aquests protestataris desencantats no serien possible sinó fos el gronxament polític de molts polítics. Les cobejances d'uns homes que es diuen monàrquics troben ressò únicament com a protesta d'errors i de falces direccions.

Tinguem-ho en compte i que, ultra les festes de commemoració d'aquest tercer aniversari, vingui l'ofensiva dels bons republicans contra l'aprofitat sector dels tronats i feixitzants monàrquics.

D'AHIR A AVUI

Abans, quan Catelina Bàrcena actuava únicament com actriu de teatre, la seva vinguda a Barcelona augmentava els clients del bar "El Canari de la Garriga".

Catalina Bàrcena tenia cambra al Ritz per a lormir i feia arossos espetarrant a la cuina de "El Canari".

—Ha sobrat un xic d'arròs del que fa la Bàrcena?— preguntaven els clients extraordinaris del bar. I la mestressa, complaent, servia vint arossos més dels seus, penjats a l'esquena de Catelina Bàrcena.

Ara, un enyorós dels temps vells, assabentat de la presència de la Bàrcena a Barcelona, volia tornar al "Canari de la Garriga" per preguntar si la triomfadora de Hollywood es dignaria fer cap paella més o menys valenciana.

Un amic li ha tret del cap. "No hi vagis. En aquests temps de món i de cine, Catelina Bàrcena ha après a moure's entre ciutats de cartró. Si ara fes un arròs, ja no el faria com abans. Hi posaria sardines artificials d'aquelles que fabriquen amb parracs els alemanys".

Els tres anys de la República.

Ja podeu fer, ja podeu cridar, puix que encara que només tingui tres anys us posaré els peus a rotllo.

LES NOSTRES NEDADORES

Les nostres nedadores, ultra resultar ondines admirables, tenen també el seu petit enginy, cosa difícil de trobar en les noies americanitzades d'aquest temps de cock-tail i de Miss Bordeta.

Al match amb les nedadores alemanyes, on fou batuda per la nostra campiona, la gentil Carme Salgado, la rossa i dinàmica Solita Salgado, una companya de Carmeta, castellana però molt plaent, li digué en felicitar-la pel seu triomf:

—Estupendo, chica! Solita nada muy bien, pero tú... te quedas "solita".

LES TRES SOLTERES

Tres germanes solteres, molt conegudes a Barcelona, han anat a passar uns dies a una torreta que tenen als voltants de la ciutat.

Abans d'ahir un captaire va colpejar la porta vidriera de la torreta.

—Una gràcia de caritat.

Sortí la germana petita i donà deu cèntims al captaire.

El captaire, en veure-la fàcil a la caritat pidóla novament amb veu planyívola: "No tindrien cap vestidet vell per a mi?"

La germana petita explicà que en la casa no hi havia homes i que, per tant, li era impossible donar-li la roba que demanava.

El captaire va anar-se'n.

Fou quan les altres dues germanes escometeren la

Fou quan les altres dues germanes escometeren a la petita renyant-la fort: —"Per què li has dit que no hi havia homes a la casa? No veus que pot venir de nit i donar-nos un disgust?"

La germana petita, per esmenar l'error sortí brunzent a la finestra i cridà al captaire enfortint la veu:

—Escolti, captaire. Li he volgut dir que a casa no tenim homes de dia. Però li asseguro que a la nit en vénen molts.

ELS ARTICLES DE LA FESTA DEL LLIBRE

Aquests dies la premsa s'apressa a estampar articles en elogi de la Festa del Llibre. Aquests articles obten a premi.

"Les Notícies" n'ha portat d'admirables. El senyor Mariano de Otto n'hi publicava l'altra dia un de cervantí que és extraordinari.

"Si por ventura fueses, lector pío, hollando con tu pie la dilatada estepa de la Mancha, o buscas cabe el cauce de sus líquidos senderos la fresca umbría de sus espesos sotos

do el àlamo y el sauce se recrean hurgando el seno de la madre tierra con las sedientas raicillas...”

No seguim. Per “pio” que siguis, llegidor, aquest cervantinisme humit t’ha de donar poagre.

LES BONES TRETES

A l’acabament del partit Barcelona-Betis, el president del Barcelona feia temps pels vestuaris sense atrevir-se a sortir. Era que li recava deixar la catedral del futbol a la qual ha posat tants afectes? Res d’això! No sortia perquè el públic cridaire s’havia estacionat a la sortida del camp, car s’ha posat de moda fer rotllo al voltant del cotxe d’en Coma i esbrincar-lo quan els de casa reben.

En Coma: però, és un directiu de vista, i la solució li vingué com l’anell al dit amb en Zabalo. Lesionat el defensa barcelonista, es disposava a sortir i en Coma, agafant-lo pel braç, li digué:

—Anem. El portaré amb el meu cotxe a casa.

Les cares llargues dels qui esperaven canviaren d’expressió i els esguards de gairell s’assuaujaren en veure aparèixer el president portant pel braç el brau defensa del Barcelona que coixejava. Els crits i els blasmes, ja apunt de sortir de les gorges, devingueren commovedores i febles exclamacions:

—Pobret, com l’han posat

—Són uns lladres.

—No hauria de restar engruna del Betis!

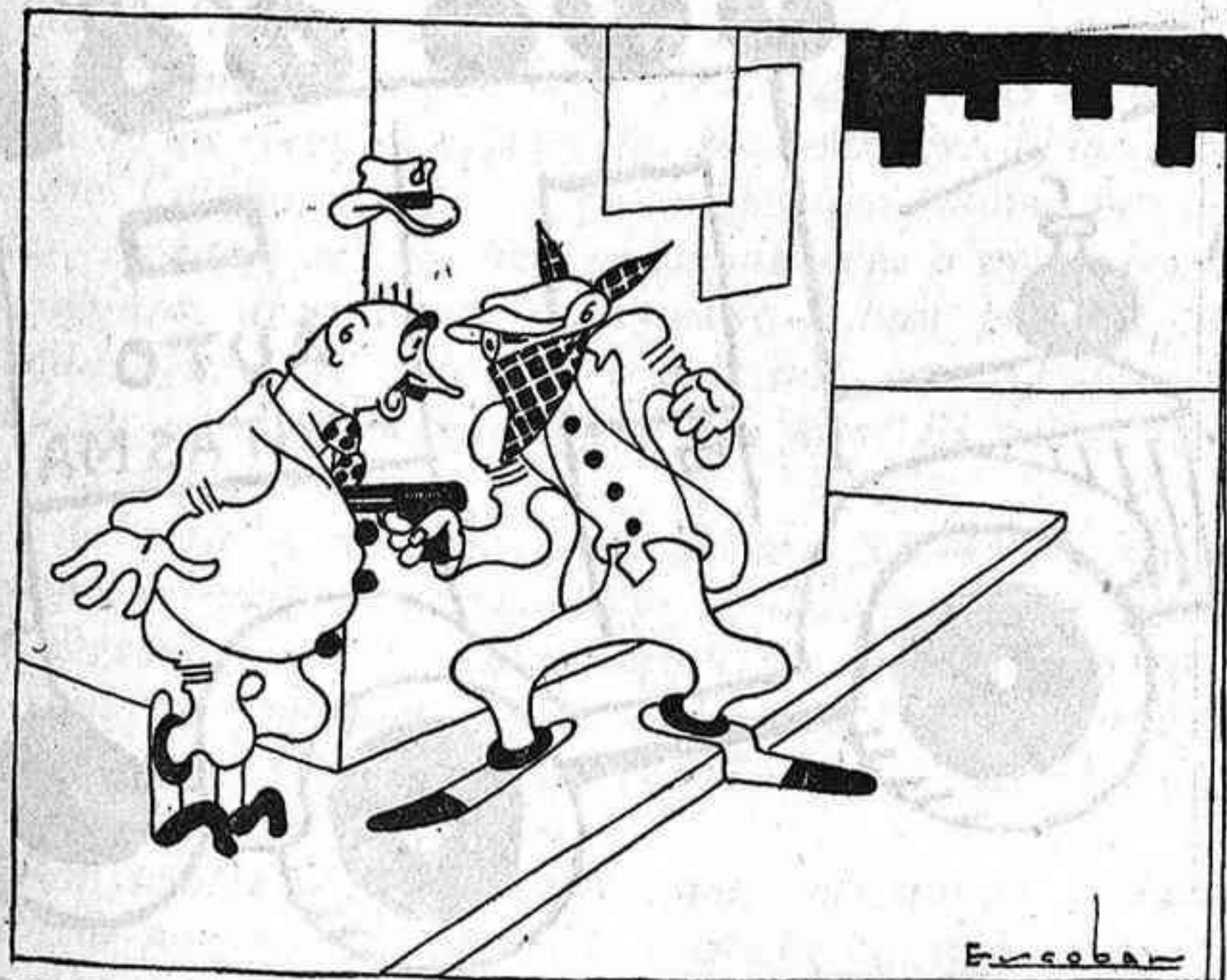
En eixir del camp el cotxe d’en Coma fins s’oïren aplaudiments i més d’un soci, que havia esqueixat el carnet, plorava a llàgrima viva.

Si en lloc de futbol provessin de fer en el camp de les Corts comèdies sentimentals, fóra possible que arribessin a arrodonir el pressupost de la temporada.

VISITA A UNA BIBLIOTECA

En el passat dia de pluja ens conten que un amic va trobar el senyor Canturry a la Biblioteca de la Universitat.

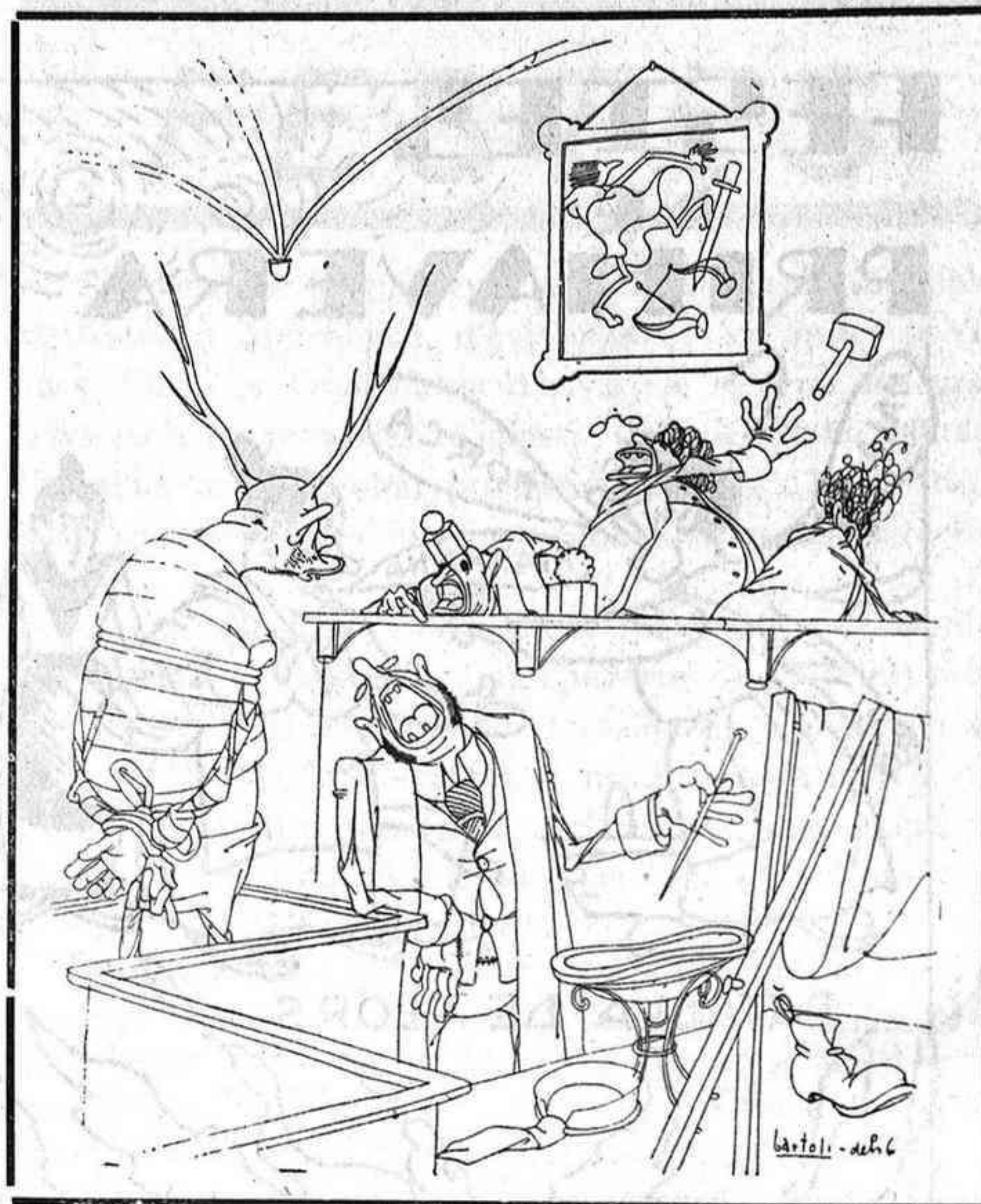
—Vostè per ací, senyor Canturry?—va preguntar-li l’amic.

L’atracador.—Els diners o la vida!

L’atracat.—Renoï, un atracador!

L’atracador.—Caram! ¿com ho ha conegut?

El fiscal.—¿Per què va matar la seva dona?

El pres.—No ho vull dir.

—On vol anar amb aquest temp del diable? El que cal és eixoplugar-se—va contestar-li el simpàtic diputat.

L’ART DE LA “RECLAME”

Per reclamistes no hi ha com els Estats Units. Contem l’anècdota per si vol aprofitar-la algun dels nostres autors que llenci al mercat novella o comèdia en la propera Diada del Llibre.

Un editor de Xicago havia publicat la novella d’un autor jove. El títol del llibre era ben adient per a plaure al gros públic: “Amor al dia”. Malgrat això el llibre no es venia.

Fou quan l’autor tingué una idea genial. Els principals diaris dels Estats Units publicaren aquesta nova: “Jove milionari, ros, músic, sportman, home de món, cerca casar-se amb una joveneta que s’assembli físicament i moralment a la protagonista de: “Amor al dia”.

El llibre s’esgotà en pocs dies.

A Barcelona això de milionari podria substituir-se per: “jove de molts diners o polític ben situat per a fer-né...”

QUE ES AIXO D’IFNI?

El diàleg l’escoltem en els passadissos del Parlament Català.

—Què és això d’Ifni?

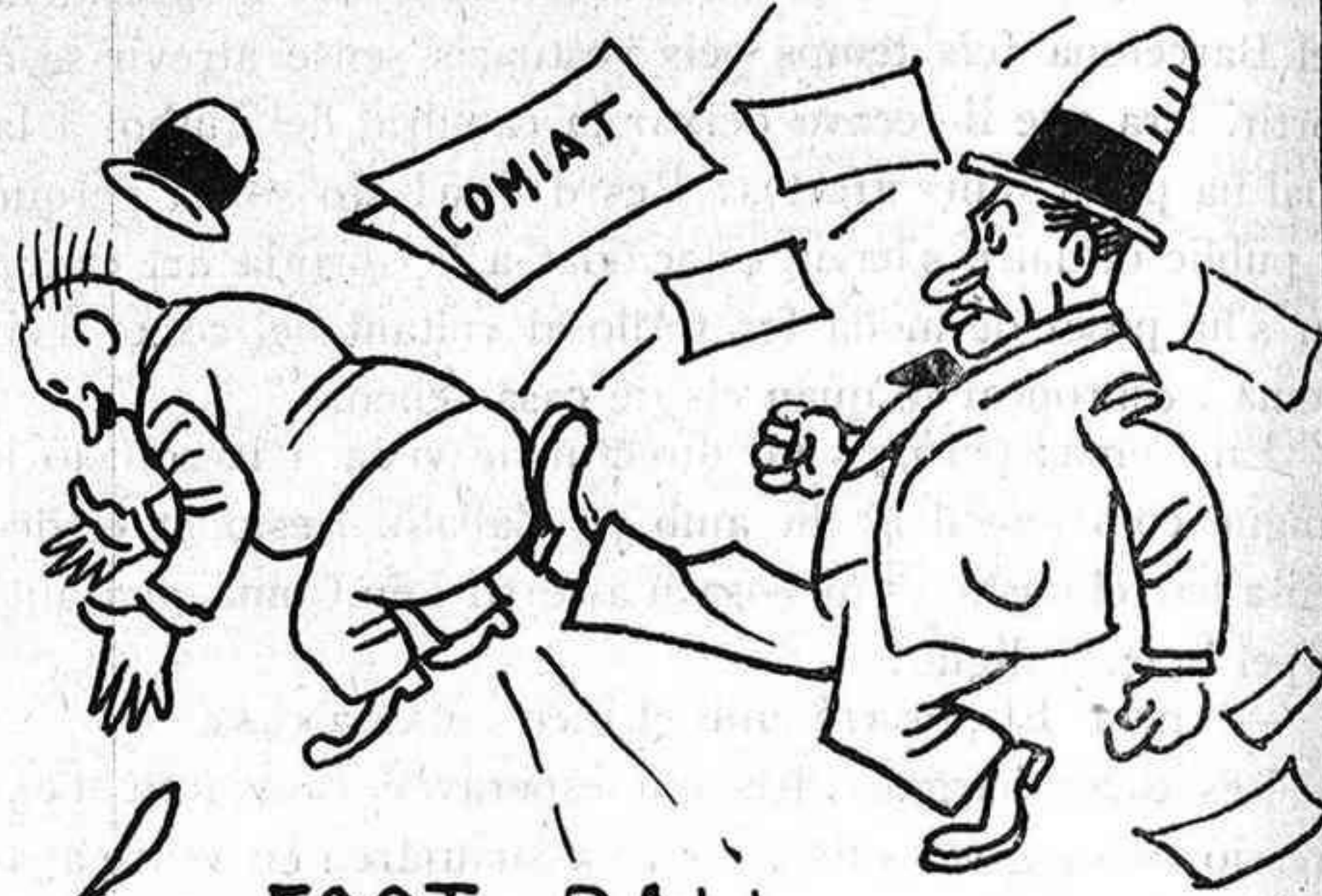
—Allò que hi ha escrit dalt dels Sants Crists-

—Oh, ja! Per tal que no em crucifiquem com diuen que el crucificaren, a ell-

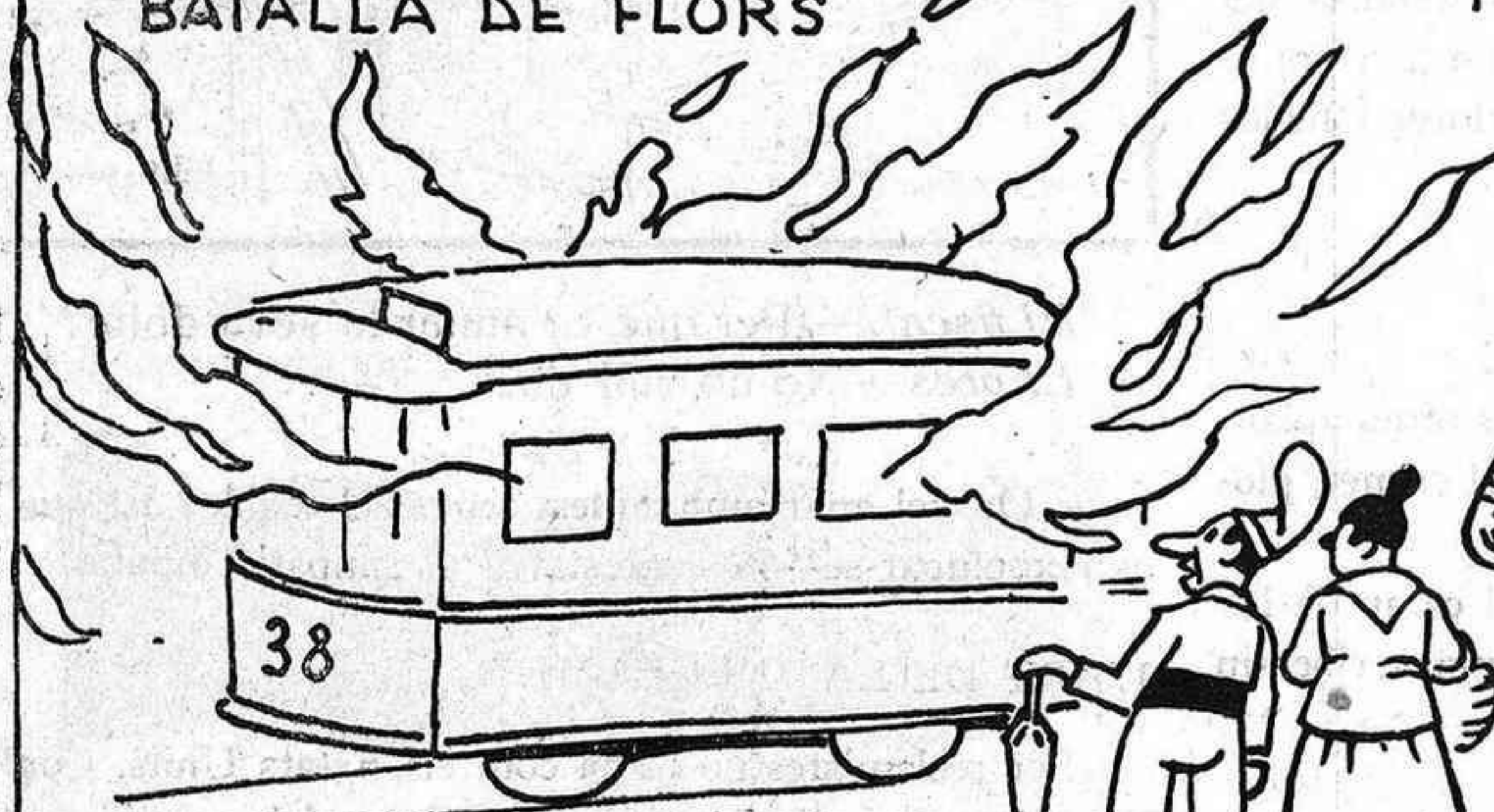
FESTES DE PRIMAVERA

BATALLA DE FLORS

FOOT-BALL

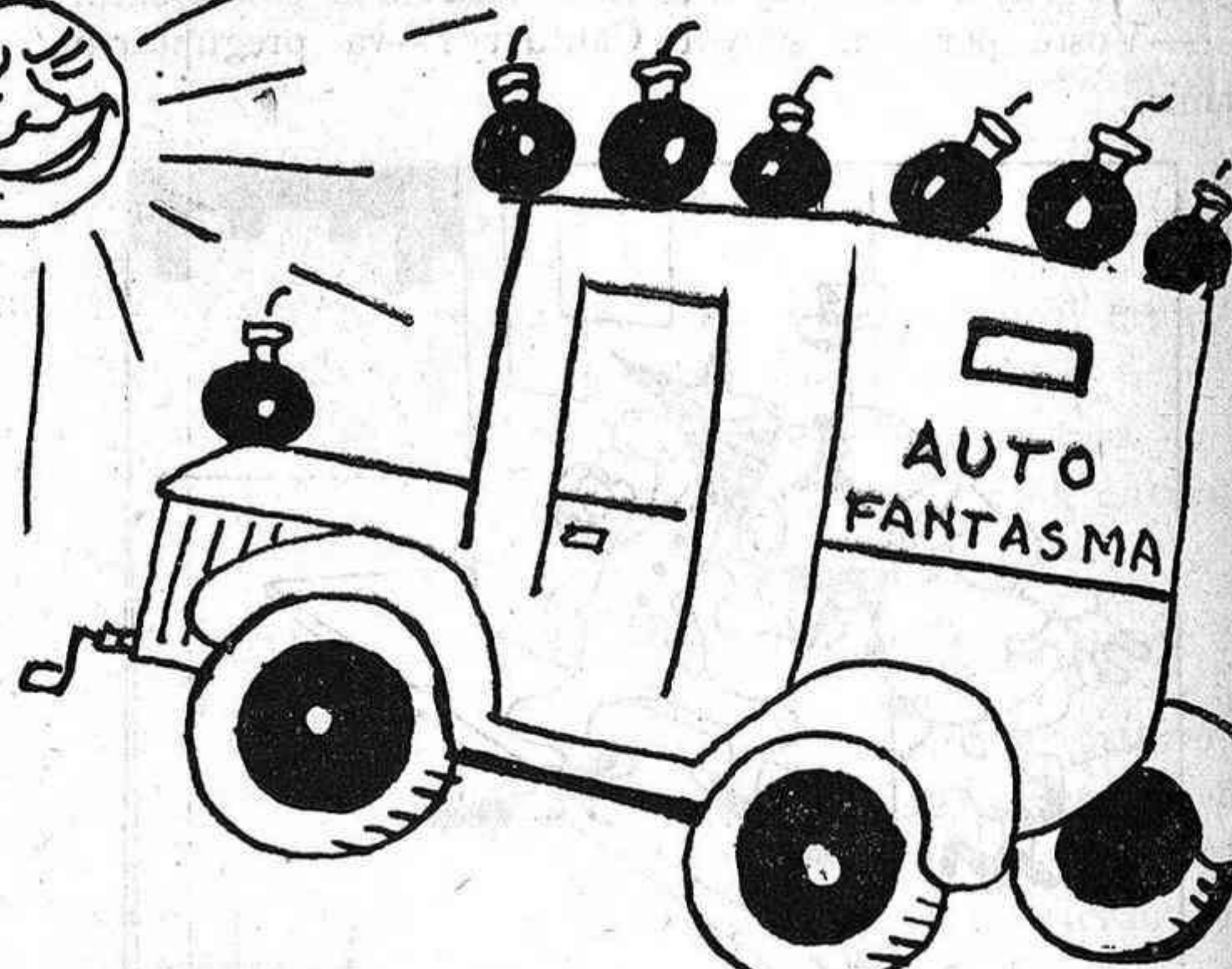
FOCS ARTIFICIALS

FIRA-NOCTURNA-DE-FLORS

CURSES-A-PEU

CARROSSES-FLORIDES

GLOSSARI

BON VENT

No direm res de nou car tot Barcelona en va ple. Uns "pintes" que feien de policies i que abans de posar-se a les ordres de les autoritats catalanes han preferit anar a pasturar a llurs barraques, han destruït, en el moment de marxar, els mobles de les oficines on prestaven—això és un dir—llurs serveis.

La facècia si bé ha indignat molta gent, no ha sorprès a ningú. No es tracta d'un fet isolat, sinó d'història llarga, secular. A fi de comptes, la destrucció de mobles és el dany més petit dels que han causat a Catalunya i a Barcelona les forces armades d'ocupació.

El dia que es faci el procés—si és possible fer-lo, car hi ha malifetes que no deixen rastre de culpabilitat declarada—dels vituperis lladrocinis, crims i humiliacions de què hem estat víctimes els catalans i especialment els barcelonins, hom s'escriurà de l'estreta relació, del fort lligam i obra conjunta dels malfactors i dels encarregats de perseguir-los i de castigar-los, en els temps de la monarquia.

Els qui mancaven a la llei els que havien de ser-ne guardadors, tots anaven a la una, identificats en una mateixa aspiració: la d'ensorrar Catalunya i viure a l'ensens a les costelles dels catalans.

No hi ha hagut terrorisme, robatoris, foment i conreu del vici, "taruges" i altres activitats delicatueses en els quals, gratant una mica, no es veïés la complicitat, la complaença, dels elements que nominalment havien d'emparar-nos i de fansar-nos.

Tots els "pispes" i atracadors podrien dir-nos, si volguessin parlar, que el fruit de llur treball d'ungles no anava tot a les seves butxaques. Havien de pagar una forta contribució i els qui no ho feien, se la carregaven.

El goig més gran le molt agents de l'Ordre (?) era quan podien apallissar ciutadans. En aquesta obra dels executors de la política assimilista, s'ajuntaven, sense risc i amb fabuloses ganàncies, des dels Governadors civils que ens enviava la monarquia, als funcionaris dels diversos engranatges de la màquina oficial. No podien entrar en una cova administrativa o judicial que no us tapés els narius la inconfusible fortor de rates.

Per "granujes" i per inquisidors, foren trets a puntades de peu de les colònies espanyoles els servidors de la caiguda dinastia. Catalunya ha estat per molts una colònia per a explotar. Ara que sembla que ens comencem a veure les orelles, alguns, descontents i neguitosos, han preferit tocar pirandó. Que Sant Julà, patró dels viatgers, els sigui propici i que no els tornem a veure mai més! El que convé, és que l'exemple segueixi.

Una política catalana de podadora, escombria, bugada, garbell i fregall, pot fer miracles. Qui es vulgui portar com una persona viurà bé entre nosaltres, vingui d'on vingui. En canvi, els malfactors, els estiracordetes, els xupòpters i els ganquistes, s'hauran de convèncer que la vaca ja no es deixa muntar.

Bon vent als qui se n'han anat i als qui es decideixin a deixar-nos per no ploure'ls l'estada en una casa on es faci dissabte i es passin comptes clars. Bon vent... i a viuir!

PANICAL

FESTES

Si voleu que plougui, teniu a mà una recepta infalible, castissament barcelonina, d'èxit provat: feu festes públiques. Els laics s'estalviaran d'haver de recórrer *in casus extremis* a les pregàries religioses, i els devots no hauran d'humiliar-se a consultar pronòstics, després d'haver trasbalsat inútilment les imatges especialitzades en miracles aquosos.

La cronologia dels ruixats més imponents esdevinguts a Barcelona, va de parella amb l'història de les festes més acreditades. Si la memòria no em falla, em sembla que la Mare de Déu de la Mercè fou la precursora en remullar i estovar les festes ciutadanes amb sengles aiguats que a pagès n'haurien estat molt agraïts, però que a nosaltres, barcelonins, ens feien ben poca gràcia.

Deien que tot això era una intriga celestial de les ex-patrones barcelonines Santa Madrona i Santa Eulàlia, desbancades per la Verge de la Mercè, a la qual molts anomenaven ja "la ploranera". El cert és que les festes de la Mercè s'hagueren de deixar córrer per aigualides, malgrat de sorprendre'ns sempre amb l'imprevist de números fora de programa. Així, en les festes de l'any 1902, en el simulacre d'incendi *de debò* d'una casa que hi havia al mig de la Plaça de Catalunya, l'aigua del cel s'avançà a la *performance* dels bombers. Els veïns del carrer de Mercaders, que l'havien convertit en la còpia d'un torrent, amb els seus canyissers i tot, es veieren sorpresos per una torrentada autèntica que se'ls va ficar botigues endins i escales amunt.

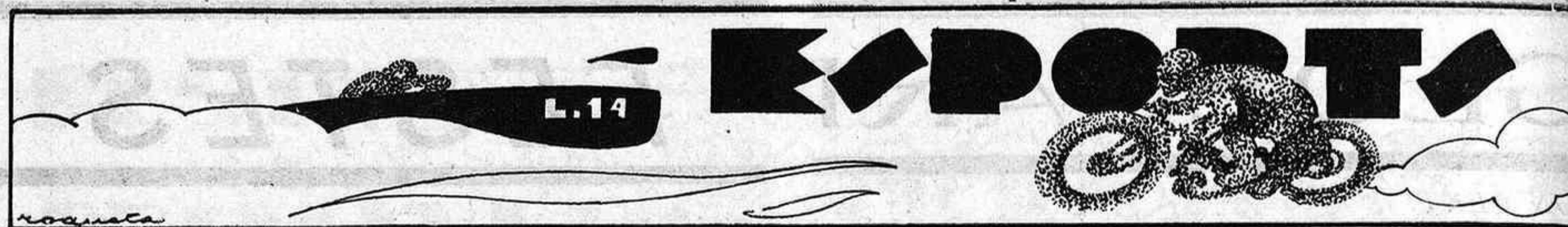
Un altre estimulador de pluges fou el meu admirat amic Adrià Gual, qui comptava els èxits, també els fracassos, per aiguats. Tant és així, que d'haver durat més la seva actuació, hauria precisat de posar als cartells la nota: "Es prega el paraigües". Com que sé que a l'amic Gual aquestes al·lusions al seu *fatum* meteorològic el molesten, no insistiré, però sí faré remarcar que hi ha altres autors que estrenen sense fer tronar ni ploure.

Les festes de primavera, iniciades anys enrera per veure si es lliuraven de la malestruga humida, que era la planeta de les festes de la Mercè, han tingut la mateixa sort. Tot per oblidar les dites populars de "Per l'abril, cada gota en val mil" i "Pel maig, cada dia un raig".

Es inútil que fem provatures per l'estiu i l'hivern. També les festes cridaran la pluja. Es el nostre destí. Si ens resignem, que corri el molí de vent de les festes, però que les subvencionin els honorables comerciants que venen fòtils per a la pluja o que es beneficien dels desgasts i desperfectes produïts per la mullena.

I si deixéssim les festes per als poblets? Barcelona és tota ella una festa de tot l'any. Els dies bons la celebrarem a fora, al carrer, a l'aire lliure. Si fa mal temps, ens divertirem sota teulat.

FRANCESC CURET

CRONOMETRE

La primera dent

Comencem avui la tasca a les galerades de l'Esquella, enfortides per la pàtina del seny que dona la veterania. Una altra part que potser pugui dir-se feliç dels molts que la padrina "Esquella" ha lliurat en el curs de la seva existència accidentada.

Els esports són un rebrot a "L'Esquella de la Torratxa" i nosaltres no som tampoc nadons abonats al mugró de la dida per únic règim alimentós. Ens falta el queixal del seny, però ja ens ha sortit la primera dent.

Avui que el senyor Canons botzina al Gol de Dalt perquè l'ayi Barcelona porta mala vida, avui que quan es vol organitzar un combat de boxa amb ulls a la cara, s'ha de fer malet al dit gros, un dels boxadors perquè tremola la guixeta; avui que tots els esports neden

en el llac de la vulgaritat on l'única que sap nedar-hi és la Carmeta Sciano qui fa pocs dies llençava el pinoy a la piscina del Barcelona, venent a la Salgade, venim a treballar de valent amb la ploma esmolada, el cronòmetre acabat d'adobar i amb ganes d'enllestir féina perquè, quan les coses van malament, és quan més poden desenvolupar-se la xafarderia i la crítica.

Feta la presentació en les ratlles presidencials de la nostra plana esportiva, que en la tasca rutinària tocaran a fons la cançó del dia i la nota més sobresortint del moment sigui de l'esport que sigui, comencem la caminada amb un parell de galtes reforçades per escut, un feix de voluntat i un desig de fer tronar i ploure tot fent barrila.

Salut!

AQUELL

ALTAVEU INDISCRET

Els àrbitres del Col·legi Català Amateur i els del Colegio Nacional (Secció catalana), s'ensenyen les ungles i acabaran fent-se malet de valent.

Els de l'Arribas vo'en fiscalitzar la tasca dels amateurs que els sembla d'un amateurisme problemàtic i, els del carrer de Ripoll, han fet preveïment de bombes de mà, ametralladores i altres artefactes, disposats a batre's amb la fera corrupcia i fins amb el cap de policia triomfal, amic Badia, si pretenen enderrocar els seus lurs xiuaires i trezellera.

Preveïem un èxit d'assistència mèdica a la Mutual Esportiva, car els àrbitres, en l'afany d'escatir qui dels dos bàndols té més dret a córrer i rebre per aquests camps de clatellada seca, s'estomacaran de valent i el doctor Moragues i altres "partenaires" hauran de córrer amb el cabasset de les serradures.

Ploreu, ploreu, ninetes
que té el ditet mala t!
Té pupa a la poteta?
Adeu combat fatal!

(Això, encara que sembli la "tornada" de la cançoneta popular catalana que parla d'un ruc que no es troba gaire bé, és mal aplicable al combat Uzcudun-Schmelinck. Ara que... això de la "tornada" ens sembla un xiquet problemàtic).

Don Joan Coma, president optimista del "Barcelona", enfurimat perquè els castissos matalassers del "Betis" van guanyar el partit de les Corts ensenyant la "llesca" als espantadissos i fràgils equipiers del Barcelona, digué en acabar la partida, que a Sevilla reforçarien la defensa amb en Saló, com a ambaixador de la clatellada.

Nosaltres, en lloc d'en Saló, que davant de la distinció que l'hi ha fet el senyor Coma, s'hauria d'ofendre, més confiança hauríem tingut si com a personatge d'empenta haquessin escollit per la defensa al directiu Gispert, que és l'home més alt i gros que hi ha al Consell Directiu barcelonista.

"La Unió Esportiva de Sans" té la bicicleta a punt per donar el tomb a Catalunya la qual cada any és més tomb y pren més importància.

Hom diu que enguany s'ha empenyat el senyor Guixà que la sortida sigui a la porta de l'escorxador i en Torras, al carrer de Llúria on hi ha la redacció d'un crosticidic i aburgestat diari de la nit.

Hi hauran copets al Círcol sansenc.

L'ESCENA A OLIMPIA-RING

Gasa.—Això no pot anar. Cal que fem quelcom per fer una "calderada".

Taxonera.—Ja ho tinc! Com que en Gironès porta "Guixeta" presentarem al "Canari" davant d'algun ploma nacional perquè els "paquets" de fóra el públic ja no se'ls empassaria.

Gasa.—Si... però... Cal fer-ho amb compte. Convè que el públic cregui que va de veres i que els boxadors s'han de treure el fetge l'un a l'altre.

Taxonera.—Dexi-ho per mi, ex-rival Gasa.

I tal dit tal fet! L'endemà el "Mundo" publicava una carta d'en Torres llençant un repte a en Gironès i l'endemà passat una interviu amb l'Artero i el "Canari" que en Lasplazas l'havia fet a la redacció, fumant-se un purret de quatre canes.

Les "affaires són les affaires"!

Hom diu que alló del traspàs de l'ala Chacho y Diz al Barcelona s'ha posat del color de la pega dolça. Els del "Deportivo de la Corunya" tenen una oferta de xeixanta mil pessetes del Madrid i a can "Barcelona" no s'hi veuen amb cor d'arribar-hi.

Encara estem veient reparéixer en Sagi-Barba i l'Arnau com una troballa d'en Tudó als equips amateurs o a l'infantil barcelonista. Ara, que... no responem que no quedin a les Corts per mostra, ni les tribunes senceres.

En Damià Canyellas ja no sembla tan dinàmic ni tant Damià de fa uns quants dies. A Ca l'Espanyol s'ha canviat la truita.
?Què passa a ca l'Espanyol?

Ara que es parlava tan t d'autonomia del futbol, ha sortit el gran *Cuanitu* Boix i ha aconseguit que el rugbi català quedés catalogat com a esport d'una terra lliure, davant les potències rugbístiques internacionals.

Home... *Cuanitu!* També són ganes de fer babarotes a la Federació Catalana de futbol que, després de parlar d'utonomies, estan quasi a punt d'afaitar-li el campionat de Catalunya!

L'Agustí Sancho encara té debilitat de la pilota i hom diu que per comptes del "Barcelona" va per aquests camps de futbol a la recerca de noves valors.

Un que el coneix diu que ha aconcellat a la directiva la adquisició l'un defensa i que ha nomenat a en Portabella del Martinenc i un del Terrassa.

Tant és l'un com l'altre! Trepitjar l'herba de les Corts i tornar-se dolents, tot és una mateixa cosa.

NOTICIARI MUNDIAL

Torre-d'en-Barra, 12.—Seguint el costum immemorial, es celebraran llüdes festes en commemoració de l'aniversari de la República. Mai, com aquest any, no hi ha hagut un programa tan atapeït. Encara no se sap si duraran vuit o quinze dies. Tot depèn de les pluges. Entre els números sensacionals del programa, hi figura la "reprise" d'una conferència, que ja l'any passat causà una forta impressió, pel Dr. Jaetsmassaganassa, sobre el tan discutit tema "Wine, more wine! Vi, més vi!" i una sessió de Jocs de Mans, la qual, a fi i efecte que pogués ésser gaudida pels malalts de la vila, s'ha pogut aconseguir que fos retransmesa per ràdio.

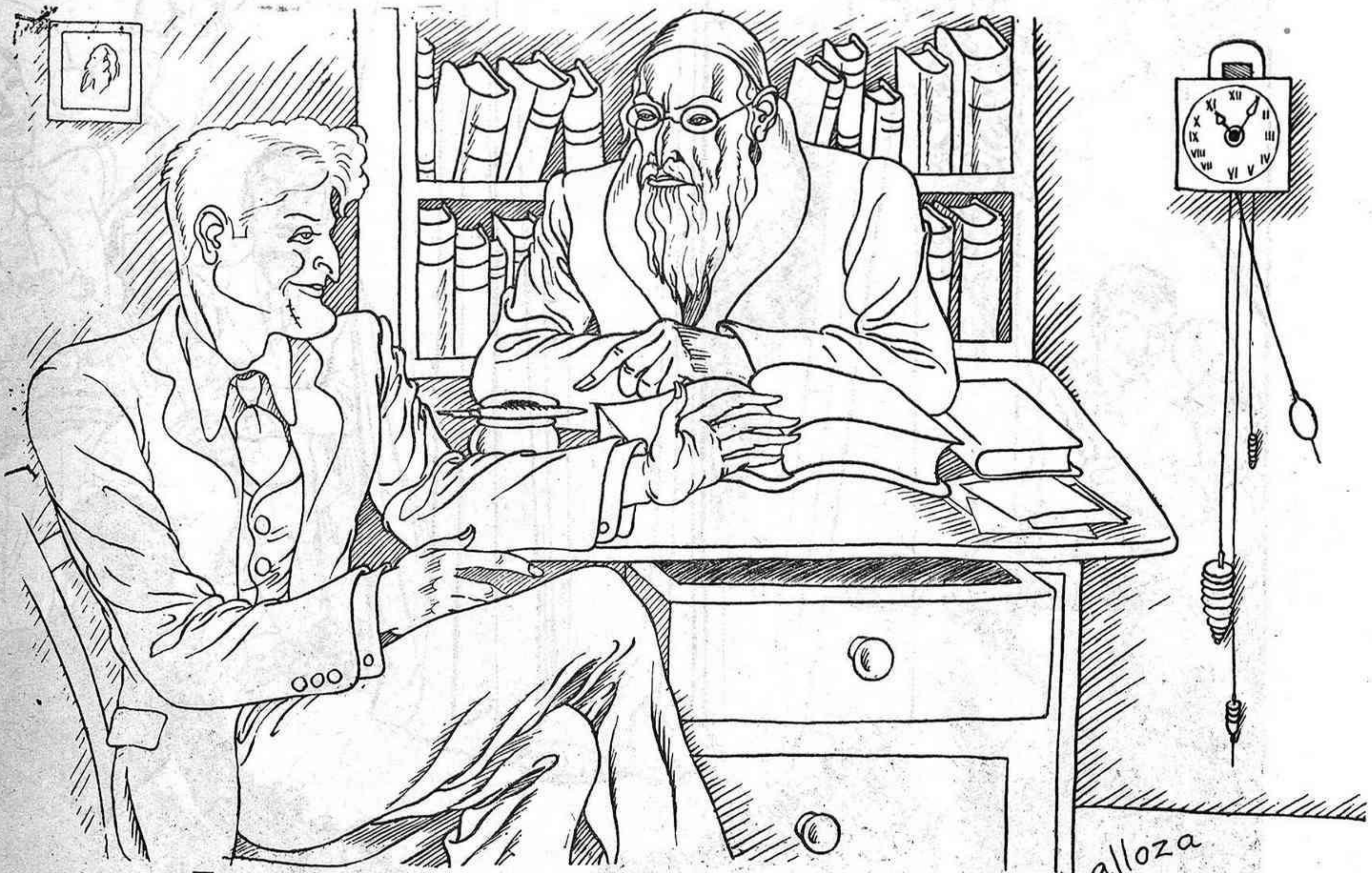
Riudecols, 12.—Amb gran animació s'estan perpetrant les festes d'aniversari de la "Marcha Real". Diumenge, després de la missa de deu, amb assistència de les Autoritats, es verificarà el concurs de llançament de trossets de pa als peixos, en el qual, ultra les nenes i nens dels Grups Escolars, hi prendran part les persones adultes que hi són afeccionades. A les nou de la nit, hi haurà també gran recitals de pel·lícules, pels dobles, que en castellà, imiten la veu de Greta Garbo, Joan Graroforel i John Barrymore.

Ars, 12.—Continua latent l'èxit que ha proporcionat l'Exposició de Pintura d'Art Modern amb premis als qui donin la solució exacta de les composicions exhibides. Hi ha un frenètic angunieig per a conèixer el resultat. Ens cap l'orgull de poder dir que els expositors, de moment, encara són fills del poble.

Santa Perpètua de la Moguda, 12.—Semblen malauradament confirmar-se els a'armants rumors que la senyoreta Cassilda Pinyol, nomenada "Miss Penya "Els ben plantats", si no surt elegida Miss Catalunya, en el concurs que es farà a Barcelona, es quedarà a servir en una casa del carrer del Bruc.

Santa Coloma, 12.—L'Alcalde d'aquesta vila, amb motiu de la col·locació de la primera pedra d'un camp de Tennis, va cloure la festa amb aquestes belles paraules: "Jo voldria que el meu verb fos prou càlid, per a fer-vos comprendre, oh joventut daurada!, oh tendres colomins i colominets! que l'esport és un dels dons més preciosos que ens llegaren els déus. Catalunya, en aquests moments de tremolor espiritual, necessita homes forts, homes valents! Tenim descarregadors del moll, tenim bastaixos, tenim dentistes, tenim picapedrers, tenim cirurgians, tenim gansters tan atrevits com els que puguin tenir les primeres ciutats del món; però, oh paradoxa! no tenim atletes! Y jo us dic, que d'ateletes, quan hom no en té, s'han de forjar i s'han de forjar, ací, damunt de camps de Tennis, com aquestes noves de trinca, com aquestes que alguns de vosaltres que m'escolteu, teniu a les mans. Així, així, passant-vos la pilota a cops de pala, per damunt de la xarxa, serà com fareu créixer i endurir els vostres tendren bíceps, i esdevindreu titans com el nostre vell Atlas, que, a pesar d'ésser vell, es carregava a les espatlles, com si res, aquesta gran pilota, que els savis astrònoms en diuen la Terra, aquella Terra, que tots sabeu que és de qui la conrea; d'aquella Terra, de la qual foren fets els nostres primers pares, i d'aquella Terra on hi ha enclavat aquest trosset de Pàtria nostra, aquest trosset d'ençís on vivim, i que és més encís encara, d'ençà que li vam aconseguir aquesta mica, aquesta estapència, aquest bocí d'autonomia..."

El públic, en sentir ia paraula "autonomia", lliura, a peu dret, contra l'Alcalde, una ovació tan formidable que fins li ofega el verb i, per bé que s'esganyita llarga estona per fer-se sentir, no pot més, i cau rendit i assedegat, restant amb la paraula a flor de llavis.

Entre jueus.

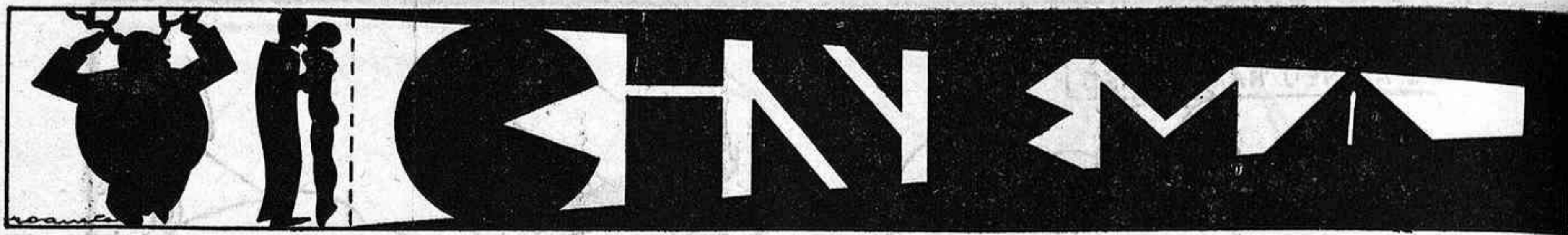
—Jo li faré el préstec, si vostè m'ofereix garanties.

—Per això no ho deixi. El meu horoscop anuncia que seré milionari.

EL CRIT D'QUEST ANY

Visca la República Fora els cavernícoles!!!

“ENTRE L'ESPASA I LA PARET” (Paramount)

Un bon film. Ambient molt americà. El rol de comandant Sturn, protagonista de la pel·lícula, deixa ample camp al lluïment de Charles Laughton.

Quan veurem aquest gran actor intespretant un paper d'home normal?

Estaría bé que no s'escrivis la pel·lícula pel 'actor: que es cerqués l'actor per la pel·lícula.

GRETA CARBO

valors i n'esfuma d'altres. Per altra part allarga, comenta, i detalls d'una faisó impossible pel teatre.

“Doña Francisquita”, posada en film, tenia un avantatge i un perill. L'avantatge era la curiositat que podia despertar el conèixer com havia passat al celuloide obra tan coneguda. L'avantatge era de reclam comercial. El perill era l'equilibri en una cinta, una obra plena de música, *aductada, concertada*, amb preludis, amb cors, amb molta música, amb situacions teatrals, absolutament teatral, ben lluny, per tant de la cinematografia, admirablement i essencialment aprofitades pel músic. En aquest cas el perill no ha estat sortejat, arribem a dir que no podia ésser sortejat, i ha anat aparentment contra la pel·lícula.

De “Doña Francisquita”, per a dur-la al cinema, se hi hauria de treure “la música possible i el valor de l'ambient”. Té raó Josep Vives Gines. Però fet així, per a molts, ha resultat el que havia de resultar: Que “Doña Francisquita” no ha estat “Doña Francisquita”.

Cinematitzar obres ja “absolutes”, “madurades”, “amb públic que les posseix i són del seu domini serà sempre un perill i un relatiu fracàs. El cinema i el teatre segueixen dos camins essencialment diferents. La sarsuela és una cosa i un tema i una música de sarsuela, possades al cinema, és un altra. Ni directors de pel·lícules ni públic haurien d'oblidar-ho.

“LA REINA CRISTINA DE SUECIA. (Metro Goldwyn Mayer).

Un encert de tema. Un encert de filmació. Un encert d'interpretació. Un encert de direcció.

“La Reina Cristina de Suècia” és un tipus de dona absolut, un tipus superior de dona. Era ja hora que arribés al gros públic. En els països nòrdics és molt divuïlgat. Els alemanys li han dedicat obres

documentadíssimes. Els meridionals gairebé no el coneixien. Ara el podran veure ben destacat.

“La Reina Cristina de Suècia” necessitava una intèrpret a l'altura de la figura evocada. Greta Garbo n'ha fet la seva millor creació. L'acompanya bé John Gilbert i Lewis Stone. Es pot dir que ens ha estat magníficament evocada per insinuació la figura de la Reina

D.ª FRANCISQUITA

en

Fémina

Cristina de Suècia. “La Reina Cristina de Suècia”, necessitava un director eminent. L'ha trobat en Ronben Mamoulian.

La filmació i la realització de “La Reina Cristina de Suècia”, acrediten una vegada més la Metro Goldwyn Mayer.

NOVES I APUNTS

Colleen Moore firma per “Columbia” una nova pel·lícula: —“La Guia Social”.

Feia temps que trobàvem a faltar en el cinema els ulls de mustela de Colleen Moore.

El diàleg del cinema, sobretot en les pel·lícules doblades sembla fet a puntades de peu.

Una mostra:

—“Te amo”.

—“Llevas un vestido muy bonito!”

—“Tomarian té?”

—“Acaba de salir tu papà?”

El diàleg cinematogràfic és el triomf de l'incoerència.

També amb referència al diàleg hem d'anotar les pèssimes traduccions:

Hem oït per exemple aquestes coses:

Mentre l'actor fa la descripció d'un tipus, en anglès, i diu per exemple. “Es alt, ben plantat, duu un bigotet lleu”.

El traductor li ha fet dir: —“Anirem a les carreres i m'agradarà veure't ben elegant”.

Humorisme o desconeixement de l'idioma del qual es tradueix?

—“Què hi ha de la cinematografia catalana?”

—“Ai las! Morta i enterrada”.

—“Qui s'hi atreveix després d'aquell esperpent tret de “El Cafè de la Marina”?”

OPINIO DE NOIA:

“El cinema es preocupa més que el teatre de l'opinió de les noies. Ens vol plaure.

—“El teatre ens cridava únicament pel vestit de les actrius. El cinema ens crida per les actrius, pel vestit de les actrius, i pels homes.

“Adhuc sempre que pot ens els mostra amb poca roba amb una mena de sicalipsi pseudo artística o realística per a noies...

I jo, per la meva part, n'estic contenta. Perdoni la franquesa.”

CAPS I CIUES

El divendres Sant, la Ràdio va retransmetre el sermó de les set paraules que l'eminent actor litúrgic Josep Maria Laburu va pronunciar a Madrid.

L'acte—amenitzat amb música—va fer caure un enfillall de llagrimetes a manta gent encrostada. Hom diu que aquest senyor ha estat contractat—amb clàusules sobre els pinyols—per actuar en un dels music-halls del Paral·lel. No s'assegura, però, si com a fi de festa o bé com a “vedette”.

El “Mundo Gráfico”, amb motiu de la Setmana Santa es sentimentalitza en grau superlatiu, i dedica grans espais a les processons celebrades arreu d'Espanya. Cal remarcar que fent “pendant” amb els Crists i Macarenes, hi ha el retrat dels últims atracadors.

En Ventosa i Calvell, ens diuen que està fent gestions per fer una font monumental al senyor Cambó perquè faci parella amb la del “Míliu” de Ràdio Barcelona. És allò que diuen que els extrems es toquen.

Sabem que amb motiu de les felicitacions que aquests dies de Setmana Santa ha rebut l'eminent renegaire Manuel Brunet, pensa escriure un manual que es titularà “El reneç pràctic”. Ara que no podem assegurar si serà editat per Editorial Catalana S. A. o bé patrocinat per Catalunya Social.

Quan ja ningú no parla ni es recorda de surrealisme, encara hi ha un senyor Dalí que ve a donar-nos-en una altra conferència.

Després d'haver-se tret aquelles brosses dels ulls de què ens parla en els seus poemes Carles Sindreu, l'abracadabrant poeta i gentleman, donarà lliçons de tenis i de cuina pràctica a domicili.

A Carles Soldevila li pessigollej l'ideal. Hom assegura que la Lliga el tempta. Ell tant fi, tant aristocràtic, esquerranot. Què en faria de la seva literatura de “budoir”?

Kreuger, Stavisky, Insull, tres noms gloriosos en la constel·lació *honrada* dels financers mundials. No trobeu que a Catalunya *oficialment* encara no en tenim cap? Encara que males llengües...

El super-crític Bernat i Duran, ha estat condecorat oficial de l'Acadèmia Francesa, pel ministre d'Educació

Nacional. Deu ésser per a trobar concomitàncies gregues a les obres d'Alfons Roure.

En Rucabado ha enviat set malediccions “artículo mortis” a C. A. Jordana. Felicitem al maleit.

Aurora Bertrana ha anunciat una conferència amb un tema nou: “El paganisme a la Polinèsia”.

Com que la Polinèsia es veu que és una pometa per la sed, el senyor Pellicena i Camacho pensa explotar també Puerto Rico i els seus derivats. El felicitem.

A la Lliga es preparen grans esdeveniments amb motiu de pendre la primera comunió alguns dels seus pronois.

S'estrenaran per aquest acte solemne, una infinitat de trajos de mariner molt “monos”.

Els debats del Congrés.

Don Ale, com sempre, fuig de la crema.

TELO EN LAIRE

“EL FIL DEL SENYOR GOLD” de Lluís Elies. Comèdia en tres actes estrenada per la Companyia Pujol-Fornaguera al “Centre Catalanista Badaloní”.

El diumenge passat, i en el bonic teatre d'aquest “Centre Catalanista Badaloní”, la companyia Pujol Fornaguera estrenà la segona obra de Lluís Elies: “El Fil del Senyor Gold”.

“El Fil del Senyor Gold” és ben diferent de “Madame”. En “Madame” hi ha una tendresa i com una anècdota que en escriure-ia s'ha reviscut. En “El Fil del Senyor Gold” hi ha una habilitat, una construcció escènica de bregat home d'ofici. Els personatges de “El Fil del Senyor Gold” són més de teatre que els de “Madame”. Els uns sembla que s'han tingut a prop. Els altres diuen que s'han construït per moure'ls dalt de l'escenari.

No volem dir amb el que diem que els personatges de: “El Fil del Senyor Gold” siguin de fuduta. La vídua del Senyor Gold és un tipus ben marcat i ben humà, com ben humà, ben viu, i ben present a la comèdia, és el senyor Gold, personatge mort, però viu sempre dalt de l'escenari.

En “El Fil del Senyor Gold” l'anècdota pren un cos que no prenien en “Madame” i les escenes serveixen l'obra, mentre que, en la producció anterior de Lluís Elies, l'obra servia les escenes.

Com a èxit de públic—malgrat agradés molt “Madame”—constatem que l'èxit de “El Fil del Senyor Gold” ha superat l'èxit anterior. Entre una obra i altra, el públic generalment es decanta per “El Fil del Senyor Gold”, el públic selecte per “Madame”.

Bo és que un autor com Lluís Elies en dues produccions úniques hagi assolit semblant posició. Tant l'èxit de “Madame”, com el de “El Fil del Senyor Gold”, parlen alt de la seva capacitat d'autor dramàtic. Una obra complementa l'altra i diuen un autor complet. Es per això que hem volgut, i amb insistència, parangonar-les.

La interpretació de “El Fil del Senyor Gold” fou excellent. Molt bé la senyora Pujol en el seu paper. El senyor Fornaguera en la interpretació del que ve a endegar la causa va donar al personatge la simpatia que volgué donar-li l'autor. El senyor Pujol arrancà un aplaudiment fragorós en una escena del darrer acte. Molt segura i distingida la senyora Arquer, en el paper de mare. Encaixadíssimes

«Gente bien».

Ella.—Què, t'ha agradat l'Amaia?

Ell.—Ja saps que a mi no m'agrada cap més dona que tu.

—Que no celebrem les festes, Paquito?

—Ai, filla meva, aquestes no són les meves.

les senyores Ferràndiz i Guard. Dignes d'esmentar les senyoreta Ossas i els senyors Estivill i Vinyalonga. Molt bé els conjunts.

L'obra fou molt ben presentada amb decorat nou i magnífic moblatge.

WORH

NOVES DE TEATRES

Poal Aragay està satisfet. En Clapera també. La Casals també. "La Gloriosa" segueix fent èxit.

Poal Aragay ens ha assegurat però que, malgrat els aplaudiments que el públic li dedica, no voldrà plaça.

Estem segurs que semblant renúncia no es feta perquè als costats de la boca de l'escenari de l'Apolo hi manqui lloc.

Es diu que Yu. Pous estrenarà el seu poema "El Russinyol", amb música de Ramon Serrat, en les festes que ha organitzat l'Ajuntament de Terrassa per commemorar el present 14 d'abril.

Bo és que existeixi una ciutat a Catalunya, malgrat només sigui una, que no oblidí els seus poetes.

Teatre Català al Novetats?

I ca! L'èxit que a Madrid ha tingut "La Chu'apona" ha obert la font dels comentaris i de les desesperances.

FITXES

APUNTS EN ZIG-ZAG

Casat de cafè. Parla i ens diu:—El matrimoni té una compensació. Pel contrast amb la teva, trobes totes les altres dones adora- b'ement desitjables.

Altra opinió de casat de cafè: — Era una dona estranya. La perdies i la trobaves amb la facilitat amb que es perd i es retrova un paraigües.

I un que escolta: — Qui podria precisar el dia que el paraigües tindria la pèrdua definitiva?

La vida és bella perquè no té allò que se'n diu: cap ni peus.

L'anarquia es necessària. Oh fer el que fan tots! Hom acabaria per no fer res. Renego de les organitzacions perfectes: el rusc, la "comejenera", el formiguer. El tolent no consisteix en saber fer el que fan els altres; consisteix en saber sortir amb victòria de l'insospitat.

Record d'Amèrica. — El del primer jorn de menjar "manyos" Un autèntic cocktail vegetal.

Reflexió davant del mar! Quanta d'aigua! I pensar que únicament veig la del damunt!

Ovella, la més blanca del remat, sonant la seva esquella diàfana. Aquest matí de primavera, enllanat de boira, me l'ha recordada.

Cambra.

Unes porcellanes de Sevres, falces. Un bronze fals. Un carpet de Pèrsia, fals. Uns sillons d'un fals imperi. Unes flors de paper. Uns Lancret, falsos. Un mirall de Venècia, fals. Una palmera, falsa. Sona un tret. No en fem cas. Es deu tractar d'un tret fals o d'un fals suïcida.

L'humorisme i el mar no lliguen.

L'art és com la política: quan no es tenen les mateixes idees és inútil apropar-se car serà únicament per a dir-se coses desplaents.

La pena de mort

El butxi. — Gràcies, Don Ale, vós sou l'únic home que es preocupa pels que estem parats.

Es vella, però no ha perdut encara la seva ànima de *Biblioteca-rosa*.

Aquest home hi podria veure si es tragués les ulleres. Es un de tants "ullerats".

Ella es rica...

Un diu: — "Es un matrimoni d'amor".

Altre replica: — "Es un matrimoni d'amor al diner!"

Modernitat femenina

— "Et recomano tal pensió. Hi he perdut vuit quilos en vuit dies".

Se li veu a la cara que es llença a Déu com els desesperats es llencen a l'aigua.

També un record. — En la fonda del port hi havia una cambrera de l'illeta d'aruba.

Era castíssima. El seu nasset recordava a les nespres i el seu accent colonial tenia el regust del formatge ranci dels bargantins ho landesos.

A quin míting socialista va aquest estol d'ocells que atravesca el matí de primavera amb crits subversius i amb triangle?

La conversació és molt sovint un joc que no té altre objecte que constatar fets. He trobat l'home rar que parlava per suggerir idees. Voldria fer-lo l'heroi d'una de les meves inestrenables obres de teatre.

RAMON VINYES

Una anècdota

1926. El tristament cèlebre castell de Montjuïc, on estic a dispesa, ja m'ha esdevingut familiar. Les sales de les companyies ja no ressonen; la plaça d'armes adquireix un simpàtic to de plaça de poble amb els nostres entrenaments sardanístics clandestins i les cançons que floreixen en les goles de la guarnició quasi totalment catalana.

Les guàrdies a "Llengua de Serp" ja no impressionen, ans es desitgen perquè és un punt ideal per a jugar als prohibits o dormir descaradament. El petit clos on va éssre assassinat Ferrer ja no causa aquell calfred dels primers dies perquè la nostra animalitat s'ha habituat a veure'l.

D'aquell dia de març que marcava en nostre rostre tota l'angoixa del que trepitja per primera vegada el pont llevadís de la fortalesa—més tràgica que forta—no en resta més que un record esfumat que ens fa somriure pensant amb la paüra que s'agegantava damunt del bagatge tètric que poravam de casa.

Montjuïc ha esdevingut per a nosaltres una caserna ideal que ens permet gaudir d'espectacles inefables, tals com la contem-

plació de la ciutat ensunyada i rutilant dintre les nits xafogoses de l'estiu, la visió de l'inmens rebedor del port engolint i tornant vaixells de totes les terres i la plataforma ardida per on passen, a l'abast de la mà, els avions de l'Aeronàutica que evolucionen ràpids i decidits amb contorsions mo-fetes com si es rifessin d'aquells canonets de fira que esguarden Barcelona, convençuts que, si els abellís, se'ls endurien amb una esgarrapada per capbussar-los al Llobregat en una tamborella grotesca.

Ja ni els arrestats ens impressionen amb llurs gambades nervioses i mirada frisosa que ens són donats de veure en llur passeig diari.

Les dones nues que els castigats dibuixen a les parets dels calabossos, són recança i optimisme alhora i la joventut nostra, escollint aquest, ens els fa veure més amables.

Però ve un dia que algú ha manat que sien plantats uns claus a una de les parets de la nau on s'allotja la segona companyia i als primers cops donats a la muralla aparentment massissa, en salta un tros que posa al descobert una porta ferrada.

La impressió es forta perquè en un moment ressucita en nosaltres el castell tràgic en tots els rostres es reflecteix la desagra-

ulls s'adrecen vers la direcció assenyalada i que deu guardar, a ben segur, un nou misteri darrera d'aquella porta dissimulada que la casualitat ha posat al descobert. Circulen ordres, hom posa guàrdia especial al lloc de la descoberta i aquella nit la tropa dorm amb sobresalt, segura que té per companyia el fúebre testimoni d'alguna de les moltes ignomínies que han donat al castell la trista fama de què gaudeix.

L'endemà, el vehicle arcaic irat per mules asmàtiques i anomenat pomposament el "cotxe oficial", arriba ple de personatges que vénen a prendre acta del resultat de la inspecció que van a fer.

En mig d'un silenci pesat i d'una serietat espectacular, hom procedeix a acabar d'enfonsar la paret que tapava una portalada gran closa per dues portes fermes que cedeixen amb un grinyol impressionant i posen davant l'esguard astorat dels presents una cambra òrfena de claror, humida i romàtica.

Auxiliats per llumins i encenedors, hom explora detingudament el recinte i un sospir d'alleujament gonfla els pits; res de particular. una pica plena de morterot i res més.

Un tafaner, però, alçant per damunt del seu cap l'encenedor, eguarda esfereït quelcom que mostra verament espantat. Tots els

Gran liquidació de totes les existències de la CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nord - Americà

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències les qualsens proposem de vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

SASTRERIA

	des de	Ptes.
100.000 trajos	15	
100.000 trajos llana	25	
100.000 trajos estam	50	
100.000 pantalons	4'95	
100.000 pantalons patén	7'95	
100.000 pantalons llana	11'95	
100.000 impermeables	10	
100.000 impermeables pluma	15	
100.000 trinxeres	10	
100.000 checos	15	

Als preus següents

CAMISERIA

	des de	1'95 Ptes.
100.000 calçotets		
100.000 camises	4'95	
100.000 pijames	4'95	
100.000 colls	0'50	
100.000 mitjons	0'50	
100.000 camisetes cotó	0'95	
100.000 camisetes seda	1'50	
100.000 corbates	0'50	
100.000 mocadors	0'25	
100.000 mocadors seda	0'50	

Secció de Camiseria a mida. Grans existències en zefirs, percales i sedes a preus baratíssims.

EN CASOS D'URGÈNCIA TENIM UNA SECCIO ULTRA-RAPIDA PER A CONFECCIONAR ELS EN-CARRECS EN 4 HORES.

Secció de Sastreria a mida. Gran assortit de gèneres per a trajos estil anglès a 60, 75 i 95 ptes. el més superiors.

Entre els diferents regals obsequiem per cada 50 cèntims per a la Vellesa i d'Estalvi; dits segells els tenim també a la

amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions venda exclusivament per als nostres clients.

dable sorpresa. Allà, hi ha algú aparedat. La forma típica d'un ninxol i un fil de sang negra i resseca que surt de l'angle inferior dret, perdent-se al sol, delaten la presència d'allò tant temut.

Vénen les conferències del cas a mitja veu i hom ordena, després de retirar-se prudentment fins a la llinda del portal misteriós, que un soldat esbotzi la urna funerària que qui sap quants anys ha restat invisible.

Emocionat de debò i tot tremolós, el soldat clava l'escarpa i, fent alçaprem, obre un bell forat pel qual surt... un joíós raig de sol estiuenc que illumna, burteta, les cares esbalaïdes que resten grotescament inexpressives, desconcertades per tant imprevisit com xiroi final.

Allà no hi havia altra cosa aparedada que una finestra exterior i la sang no era res més que rovell de la reixa, que l'aigüa de la pluja arrossegava en sa fugida.

Des d'aquell dia, el castell de Montjuïc m'ha semblat encara més inofensiu i crec sincerament que seria fer-li un gran bé, despullar-lo de tota faramalla guerrera i destinar-lo a mirador de la ciutat i del mar, testimonis vivents de la seva magna gesta de 1641 i així redimir-lo de la mala fama que li donaren els inquisidors que l'han fet servir d'escambell per llurs conveniències repugnants.

LLUIS MONTAGUT

EXPLIQUEN UN CONTE LAIC

Un reporter s'apropa a un grup consistorial on hi ha el senyor Domènec i el senyor Frigola. Estem en sessió plena de pressupostos i el reporter creu que podré agafar alguna dada, producte d'una fonda meditació.

No és així. El senyor Domènec explica un conte laic molt conegut:

—L'oficial laic prenía el poble de

naixement dels soldats arribats a la caserna. — D'on ess? — De Sant Feliu de Guixols! — Treurem el Sant, i hi deixarem Feliu de Guixols? — D'on ets? — De Sant Sadurní d'Anoia! — Treurem el Sant i hi deixarem Sadurní d'Anoia. — D'on ets? — De Sant Quirze de Besora! — Treurem el Sant i hi deixarem Quirze de Besora! — D'on ets? — De Sans! — Gran preocupació de l'oficial. Què es podia treure de Sans per a fer-ne una barriada laica?

Els escoltants del senyor Domènec sigueren molt i així, tant ben preparats, se n'anaren a escatir els pressupostos.

*DOCTOR MORA - Vies Urinàries
Sifilis, Impotència,
Plaça Universitat, 1 - De 10 a 1 i de 4 a 8*

Comptat Plaços

DARRERES NOVETATS
Aparells de Radio
PERE PEREZ

«RADIO AFICIONADO»

Rambla de les Flors, 30
(tocant a la casa Llorens)

CONSULTORI MÈDIC del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL : Preus Econòmics
De 11 a 1, i de 5 a 7 : Festius, de 11 a 1 : TALLERS, 29, entresol

NOM DE GARANTIA

GANIVETERIA "ARTERO"

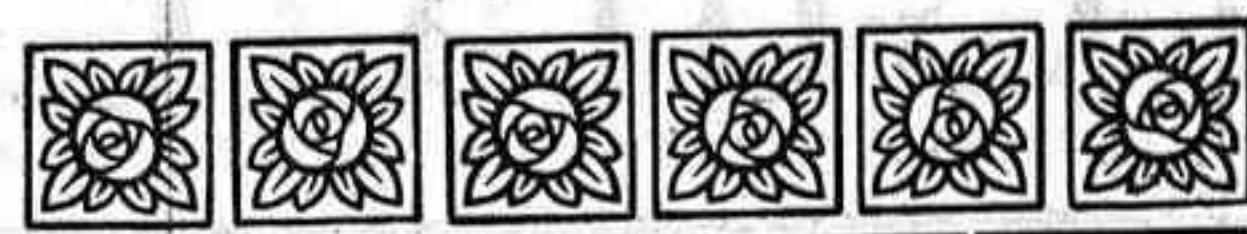
La casa més assortida amb màquines de tallar cabells i llurs peces de recambi.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) de navalles barberes i del ajustatge de màquines perruqueres.

Abans de fer vostres compres consultiu-la.

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça la República)

BARCELONA

J. A. F.

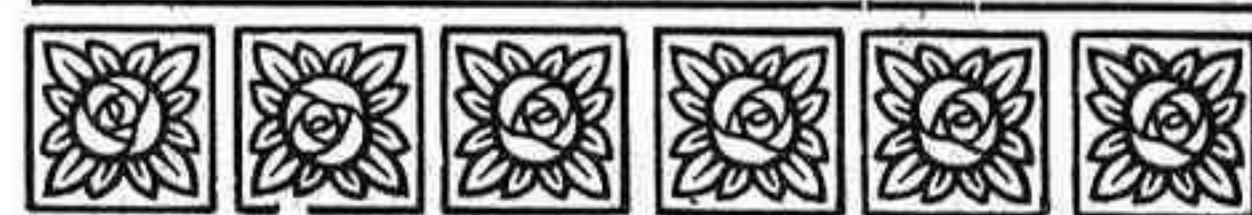
Rda. Universitat, 17, 1er

L'organització més important d'Espanya
200 SUCURSALS

Trajos a terminis
Condicions favorables
Portant la roba,
fem confeccions
a 50 pessetes

Informacions, 13845
Telèfons { r è d i t s i Hechures, 13569
Tallers, 12426

Rda. Universitat, 17, 1er

Imp. Parlament, 52 - Tel. 34478

Guia Cinematogràfica

COLISEUM

ENTRE LA ESPADA Y LA PARED

PER CHARLES LAUGHTON,
TALLULAN I GARY COOPER

Es un film **PARAMOUNT**

T Í V O L I

Èxit de la

SUPER OPERETA

GUERRA DE VALSOS

UFA

film d'èxit assegurat

METROPOL

Lauria, 115

Tel. 81222

CARLO MAGNO

PER REIMU I MARY GLORI

FILMOFONO

C I N E A M È R I C A

BOLICHE per Irusta - Fugazol - Demare A. Aliaga i Rafael Arcos

LOS CRIMENES DEL MUSEO per Lionel Atwill, Fray Wray i Glenda Farrell

HA ENTRADO un FOTOGRAFO per James Gagney i Marión Nixon

FRANCESC LAIRET. 121

TELÉFON 33367

CINEMA ESPLAI
Los Valles del Tirol

Las epocas de baile
El expreso fantasma
LA NOVELA DE UNA NOCHE
MELODIA PROHIBIDA

CINEMA HIRIS-PARK
ADIOS A LAS ARMAS

por
Gary Cooper
Prosperidad a toda velocidad
por *Williams Haines*

CINEMA SPLÉNDID

Consell de Cent, 217 Tel. 30615

Su majestad el amor
DIBUIXOS SONORS
Crepusculo rojo
YO. TU Y ELLA

CINEMA COLON
**ELS MILLORS
PROGRAMES**

TRIUNFO I MARINA

LA ISLA DE LAS ALMAS PERDIDAS
MARINA
EL CANTAR ^{LOS} DE CANTARES
amb espanyol pes MARLENE DIETRICH

CINEMA BROADWAY
DIBUIXOS

El rancho dinamita
El favorito del Regimiento
TEADORO Y C^{IA}.

PUBLICINEMA

Sessió continua de 3 tarda a 1 de la matinada
Seient 1 pta.

Reportatges - Documentals
Darreres Actualitats Mundials
Passeig de Gràcia, 57 Tel. 79681

CINEMA ARENES

Vanpiresas 1933
Mujeres de postin
EL ORDENANZA
REVISTA I DIBUIXOS

CINEMA TALIA

ADIOS A LAS ARMAS
LA VIRTUD QUEBANTADA
QUERIA UN MILLONARIO

F É M I N A

Gran Aconteixement de la
Producció Nacional

D. NA FRANCISQUITA

Música del Mestre

VIVES

de la
IBÉRICA FILMS S. A.

CINEMA VOLGA

LES REPRESENTACIONS DE
VUELAN MIS CANCIONES
ES COMTEN PER PLENS
Adquiriu les localitats numerades per dissapte
i diumenge :- Riure amb ANNY ONDRA amb
LA HIJA DEL REGIMIENTO

CINEMA GOYA

GRAN CARTEL
VUELAN MIS CANCIONES
per MARTA EGGRTH
LA MASCARA DE FU MANCHU
per BORIS KARLOF
NOTICIARI I DIBUIXOS

URQUINAONA

L'exit mes gran de la temporada

**LA REINA
CRISTINA
DE SUECIA**

PER

GRETA CARBO
John Gilbert i Lewis Stone
PRODUCCIO
METRO GOLDWYN MAYER

ESPECTACLES

TEATRE CÓMIC GRANS REVISTES

èxit

LES PEPONES

F. Layret, 55 - Telèfon 34541

FRONTÓ PRINCIPAL PALACE

EXTRAORDINARIS PARTITS

AMB CISTELLA

PELS ASSOS DE LA PILOTA

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits,
tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Si voleu passar una bona
estona, aneu al Frontó
Novetats.

DETALLS PER PROGRAMES

TEATRE NOU
Gran Companyia lírica.
Direcció: P. Segura.
Tots els dies tarda i nit
GRANS FUNCIONS

Gran Teatre del Liceu

Festes de Primavera i tercer

Aniversari de la República.

l'Opera

AMAIA

EDEN CONCERT
Nou de la Rambla, 12 T. 19623

Exit sorollós de

**PILAR ALCAYDE
MARY-PALACIOS**

Des de la 1 a 4 de la matinada:
SIMPHONIC BOYS

POLIORAMA

Companyia de comèdies
còmiques

LUPE RIVAS CACHO

CURSES DE BRAUS

MONUMENTAL

Extraordinàries curses de braus per les Festes 14 i 15 d'Abril

Dissabte dia 4 a les 4 i quart: Sis braus de JULIAN FERNÁNDEZ

*per VILLALTA ORTEGA i LA SERNA :- Diumenge dia 15 a les 4 i quart: cursa gòyesca 8 braus
dos de Sanchez Rico i sis del COMPTE DE LA CORTE Sisnao da Veiga i els espasas M. LALAN-
DA, PEDRUCHO i V. DE LA SERNA*

TEATRE NOVETATS

Tardas a les 4'30 i nits 10

Grans funcions

En assaig

"La Chulapona"

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)

Avinguda Francesc Layret, 106

Des de les 11 de la nit a 4 matí. Dissabtes
dies festius, de 6 a 9.

Grandiós programa internacional de grans
atraccions.

Quartet líric-còmic:

**TOTS ELS DIES, MARAVELLÓS
ESPECTACLE FRIVOL DE
LLUM I ALEGRIA**

Orquestra típica argentina
Melodian Orchestra.

LA BONA SOMBRA

Ball continu tots els dies

de 6 a 9 i de 11 a 4

amenitzats per

**DUES
ORQUESTRES**

TEATRE ESPANYOL

Tots els dies èxit

El Rei fa treballs forçats
d'Alfons Roure

TABÚ CLUB

El local més modern de la ciutat

ANITA dançarina

Orquestra Matas-Band Banjo Mike

R. Catalunya, 24 Teléf. 12603

NOUMON

**Balls i grans
espectacles**

TEATRE APOLO

TRETE CATALÁ

Companyia Catalana de Grans
Espectacles

LA GLORIOSA
de Miquel Poal Aragall

EXCELSIOR

Tardas a les 4

Matinées a preus populars

Nits a les 10

Soirées amb totes les grans atraccions

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103

Telèfon 17033

Tots els dies grans atraccions
DEMON'S-JAZZ

Cor de sotanes.

—Visca Sant Alel. Visca Sant Alel!. Nosaltres serem els qui celebrarem més de gust l'aniversari de l'adveniment de la República... ¡Visca la República!!